

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.II.20.219/2022/5.

A felperes:

(felperes neve) ((lakcím).)

A felperes képviselője:

Dr. Szabó József ügyvéd (ügyvéd címe)

Az alperesek:

(I. r. alperesi bíróság neve) ((székhely 1.).) I. rendű

(II. r. alperesi bíróság neve) ((székhely 2.).) II. rendű

Az I-II. rendű alperesek képviselője:

Dr. Varga István ügyvéd ((ügyvéd címe).)

A per tárgya:

kártérítés megfizetése

Az elsőfokú bíróság neve és megfellebbezett határozatának száma:

Szolnoki Törvényszék 6.P.20.573/2021/21.

A fellebbező fél és a fellebbezés sorszáma:

felperes, 6.P.20.573/2021/22.

Í T É L E T

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. és III. rendű alpereseknek személyenként 90.000 (kilencvenezer) Ft másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak felhívásra 220.000 (kettőszázhúszezer) Ft meg nem fizetett fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

A tényállás

[1] Az ítéltábla előrebocsátja, hogy a pertörténetre tekintettel, annak érthetősége érdekében az alperesek rendűségének számozását az eredeti kereset és annak első módosítása szerint tartotta meg.

[2] A felperes román anyanyelvű, román állampolgár, a magyar nyelvet kevéssé érti, beszéli, nem jogvégezett. Korábban életvitelszerűen Romániában élt, ahol vagyon elleni bűncselekmény miatt szabtak ki vele szemben szabadságvesztés büntetést.

[3] Magyarországon is többször állt büntetőeljárás hatálya alatt.

[4] Az egyik ellene folyt eljárásban a Budapesti XVIII. és XIX. Kerületi Bíróság 2005. november 22-én jogerőre emelkedett ítéltével embercsempészség büntette miatt 3 év 6 hónap börtönbüntetésre és 10 évi kiutasításra ítélte.

[5] 2004-ben a (megye neve) Megyei Főügyészség ugyancsak vádat emelt ellene embercsempészség büntettének minősített esete miatt. A felperes az eljárás V. rendű vádlottja volt. A büntetőeljárást elsőfokon a II. rendű, másodfokon a III. rendű alperes folytatta le. A felperes a büntetőeljárás tartama alatt 2006. október 8-tól 2007. december 2-ig előzetes letartóztatásban volt, majd 2008. március 21-ig lakhelyelhagyási tilalom hatálya alatt állt. Ezután szabadlábra helyezték.

[6] A 2010. július 8-i tárgyaláson édesapja, a 2011. április 14-i és szeptember 27-i tárgyalásokon pedig saját betegségére hivatkozva nem jelent meg. A 2011. december 8-i tárgyalást gépkocsija meghibásodását, a 2012. július 3-i és 4-i tárgyalásokat kisebb balesetét állítva mulasztotta el. Vele szemben a II. rendű alperes – az elsőfokú eljárás folytatása érdekében – 48. számú határozatával európai, 429. számú határozatával nemzetközi, majd 430. számú határozatával hazai elfogató parancsot bocsátott ki. Ezek alapján a felperes 2012. szeptember 19 - október 9. között átadási őrizetbe került, ezt követően pedig – 2013. január 4-ig – ismét előzetes letartóztatásban volt, amelyet az II. rendű alperes 474/I. számú végzésével rendelt el ügydöntő határozatának kihirdetéséig. Végzésének indokolása szerint a felperes célja, hogy kivonja magát a büntetőeljárás hatálya alól. A II. rendű alperes 2013. január 4-én megszüntette a kényszerintézkedést, azonban a felperes ismét kivonta magát a büntetőeljárás hatálya alól és megszökött.

[7] A II. rendű alperes 2013. április 30-án meghozott, (.....) számú ítéletében a felperest bűnösnek találta társtettesként, bünszervezetben elkövetett embercsempészség büntettében, ezért 8 hónap börtönbüntetésre és 1 év Magyarország területéről való kiutasításra ítélte.

[8] Az elsőfokú büntető ítélet ellen a felperes és védője elsősorban felmentés, másodsorban a büntetés enyhítése – a kiutasítás mellőzése – érdekében fellebbezést jelentett be.

[9] A III. rendű alperes 2015. június 23-án nyilvános ülésen meghozott (.....) számú végzésével az elsőfokú ítélet felperesre vonatkozó, fellebbezéssel érintett részét helybenhagyta azzal, hogy mellőzte a bűncselekmény megnevezéséből a bünszervezetben elkövetést, elrendelve annak a büntetés kiszabásánál való feltüntetését. Határozata

kártalanítási eljárásról szóló tájékoztatást nem tartalmazott. Indokolásában megállapította, hogy a kiszabott büntetés megfelel a feltárt alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeknek, a bűncselekmény valós tárgyi súlyának. Kiemelte: a II. rendű alperes a büntetés kiszabása körében valamennyi terhelnél nyomatékos enyhítő körülményként értékelte a bűncselekmény elkövetése és az elbírálása közti jelentős időmúlást. Utalt arra, hogy a felperes az ügyben megtartott tárgyalásokat többször elmulasztotta, távolmaradását hitelt érdemlően nem mentette ki, a II. rendű alperes emiatt rendelte el előzetes letartóztatását az ügydöntő határozat kihirdetéséig. Rögzítette továbbá, hogy a felperessel szemben nem lehetett befejezni az eljárást, mert ismeretlen helyre távozott és új címéről a védője sem tudott információt szolgáltatni. Mivel azonban ekkor már nem lehetett ellene elfogató parancsot kibocsátani, mert a szökésben lévő felperes a még nem jogerősen kiszabott szabadságvesztés büntetését az előzetes fogvatartással már kitöltötte, a III. rendű alperes a tartózkodási helyének megállapítása céljából nemzetközi körözését rendelte el.

[10] A felperes a jelen per alapját képező bűncselekménnyel összefüggésben – a II. rendű alperes intézkedései folytán – összesen 615 napig állt kényszerintézkedés hatálya alatt, amelyből 506 nap az előzetes letartóztatás, míg 109 nap a lakhelyelhagyási tilalom időtartama. Így a jogerős ítélet szerinti börtönbüntetésen felül 267 napot töltött előzetes fogvatartásban.

[11] A korábbi, ellene embercsempészség bűntette miatt kiszabott 3 év 6 hónapos jogerős börtönbüntetéséből 2019. július 16-án szabadult.

[12] Egy romániai ügyvéd 2017 tavaszán tájékoztatta a felperest, hogy a szabadságvesztés-büntetést meghaladó fogvatartásért kártérítés vagy kártalanítás jár. Ezt követően a büntetőügyben őt képviselő ügyvédtől kért tájékoztatást a kártalanítás jogintézményéről.

Az alapeljárásban előterjesztett kereset és módosításai, az első- és másodfokú ítélet

[13] A felperes – jogi képviselő útján – 2017. december 1-jén terjesztett elő keresetet a Magyar Állam I. rendű alperes ellen P.21.927/2017. számon a II. rendű alperes előtt 2 500 000 Ft kártalanítás és járulékai megfizetése iránt. Keresetleveléhez csatolta a II. rendű alperes egyik bírójától származó, 2017. október 18-án kelt tájékoztatást, amely szerint előzetes letartóztatásának időtartama meghaladta a jogerősen kiszabott szabadságvesztésének tartamát, egyben felvilágosította a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: régi Be.) 583. § (5) bekezdésében szabályozott kártalanítás jogintézményéről. A keresetlevelet a II. rendű alperes megküldte az eljárás lefolytatására hatáskörrel rendelkező Debreceni Járásbíróságnak.

[14] A járásbírósi eljárás során a felperes – 2018. augusztus 26-án kelt 16. sorszámú beadványában – a keresetét módosította és bejelentette, hogy a követelését a továbbiakban kártérítés jogcímén tartja fenn, mert a büntetőügyben eljáró bíróságok hiányos tájékoztatása miatt a jogerős büntető ítélet kézbesítésétől számított 6 hónapos jogvesztő határidőn túl nyújthatta be a kártalanítási igény érvényesítésére irányuló keresetét. Egyidejűleg kérte az I. rendű alperest a perből elbocsátani a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. tv. (továbbiakban: régi Pp.) 64. § (2) bekezdése alapján, míg új alperesekként a büntetőügyben eljáró első- és másodfokú bíróságot vonta perbe.

[15] A Debreceni Járásbíróság bírái az ügyben elfogultságot jelentettek be a II. és III. rendű alperesek személyére tekintettel.

[16] A Kúria az eljárásra a Szolnoki Járásbíróságot, az esetleges fellebbezések elbírálására a Szolnoki Törvényszéket jelölte ki.

[17] A Szolnoki Járásbíróság 2019. március 19-én kelt végzésével a keresetlevelet áttette a Szolnoki Törvényszékre, amely törvényszék (.....) számú jogerős végzésével a pert az I. rendű alperessel szemben megszüntette és az eljárást a II-III. rendű alperesekkel szemben lefolytatta.

[18] A felperes keresetében a II. és III. rendű alpereseket 2.750.000 Ft kártérítés egyetemleges megfizetésére kérte kötelezni a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:519. §-a, 6:548. §-a és 6:549. §-a alapján. Az összegből 2.500.000 Ft-ot arra alapítottan érvényesített, hogy az II. és III. rendű alperesek nem tettek eleget a régi Be. 583. § (5) bekezdésében rögzített tájékoztatási kötelezettségüknek a kártalanítási igény érvényesíthetőségét és annak határidejét illetően. További 250 000 Ft-ot a börtönviszonyokra hivatkozva igényelt. Utalt fogvatartásának körülményeire, emiatt megromlott egészségi állapotára. Kifejtette, ha a II. és III. rendű alperesek teljesítik a jogszabály szerinti tájékoztatási kötelezettségüket, az I. rendű alperessel szemben kártalanítási igénnyel élhetett volna az előzetes letartóztatásban töltött idő miatt, mivel vele szemben kizáró ok nem állt fenn. Mulasztásuk következtében azonban a kártalanítási igény előterjesztésére nyitva álló jogvesztő határidő eltelt, így követelését nem tudta érvényesíteni.

[19] A II-III. alperesek ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték. Elsődlegesen arra hivatkoztak, hogy a felperes követelése elévült, mivel előzetes letartóztatásából 2013. április 30-án szabadult, keresetét viszont csak 2018. augusztus 26-án nyújtotta be, vagyis az 5 éves elévülési időn túl. Érdemi védekezésük szerint a felperes börtönviszonyok miatti kártérítési igényének érvényesítését kizárja, hogy ezirányú kérelmét előzetesen nem jelezte a bv. intézet parancsnokának. Álláspontjuk az volt, az sem bizonyított, hogy a kártalanítási igény időben történő előterjesztése esetén a kereset alaposnak bizonyult volna, mivel a felperessel szemben a régi Be. 580. § (1) bekezdése szerinti kizáró ok állt fenn. Kiemelték, mindkét alkalommal szökés, elrejtőzés veszélye miatt rendelték el az előzetes letartóztatását, és a kiszabott büntetés rendkívül enyhe volta is kizárólag az időmúlásnak tudható be. Úgy vélték, az eljáró bíróságok ezzel már kompenzálták a felperest, kétszeres értékelésnek pedig nincs helye.

[20] Az elsőfokú bíróság 9.P.20.299/2019/23. számú ítéletével 2.000.000 Ft megfizetésére kötelezte a III. rendű alperest, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Határozatának indokolásában elsődlegesen rámutatott, hogy a követelés nem évült el, és a bírósági jogkörben okozott kár megtérítésének speciális feltétele is megvalósult, mert a fél a rendes jogorvoslat lehetőségét kimerítette. Tényként rögzítette, hogy a III. rendű alperes a régi Be. 583. § (5) bekezdésében szabályozott tájékoztatási kötelezettségének nem tett eleget, amely mulasztását nem menti, hogy a büntetőügyben a felperes jogi képviselővel járt el. Véleménye szerint a felperessel szemben a kártalanítási igény megalapozottságát kizáró ok nem állt fenn, ezért kárának bekövetkezése – igényvesztése folytán – megállapítható. Mindezek alapján arra a következtetésre jutott, hogy a kártérítés azonos mértékű kell legyen azzal az összeggel, amit a kártalanítási perben kapott volna, ezért keresetét – figyelembevétel a töltött előzetes fogvatartás időtartamát, valamint a felperes megromlott egészségi állapotát, családi életét – 2.000.000 Ft erejéig találta alaposnak.

[21] A III. rendű alperes fellebbezése folytán eljáró Szegedi Ítéltábla (.....) számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül hatályon kívül helyezte és ugyanezt a bíróságot újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasította. Határozatának indokolásában rámutatott, hogy a felperes 16. sorszám alatt valójában teljes keresetváltoztatást terjesztett elő. Kifejtette: az eredeti kereset alapja a felperes és a Magyar Állam közti kártalanítási, míg a megváltoztatott kereseti kérelem alapja a felperes és a büntetőügyében eljáró bíróságok közötti kártérítési kötelmi jogviszony. Megállapította, hogy az I. rendű alperes elleni kártalanítási kereset ténybeli alapja a ténylegesen kiszabott szabadságvesztés büntetés töltése, jogi alapja pedig a régi Be. 583.

§ (1) bekezdése. Ezzel szemben a felperes kártérítési követelése nem a kártalanítással, azaz az eredeti kereseti kérelemben megjelölt igénnyel áll kapcsolatban, hanem a bíróságnak a kártalanítási eljárást időben megelőző mulasztásával. A két követelés tehát eltérő tényálláson alapul, eltérő felelősségi alakzat alkalmazásának van helye és a felek személye is eltér. Ez pedig olyan távoli összefüggést teremt az eredeti keresettel, amire nem vonatkoztatható a keresetmódosítás lehetősége, szükségképpen új kereset előterjesztésének van helye. Tekintettel arra, hogy a régi Pp. 146. §-a nem rendelkezik arról az esetről, amikor a keresetváltozás nem megengedett, a meg nem engedett keresetmódosítást nem az adott ügyben kell elbírálni, hanem azt önálló keresetnek kell tekinteni, és az ügyviteli szabályok szerint kell intézkedni a lajstromozásáról. Emiatt az ítéltábla arra az álláspontra helyezkedett, hogy az új számon induló eljárásban az annak alapjául előterjesztett keresetlevélre már – a benyújtásának időpontjából adódóan – a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. tv. (a továbbiakban: Pp.) szabályai lettek volna irányadók.

A felperes új eljárásban előterjesztett keresete és az alperesek ellenkérelmei

[22] A felperes az ítéltábla iránymutatása alapján indult új eljárásban a 2.750.000 Ft és járulékai megfizetésére irányuló – bírósági jogkörben okozott – kártérítési követelését fenntartotta. Másodlagosan sérelemdíjként igényelte az összeget arra hivatkozva, hogy sérült a bírósághoz fordulás joga. Erre irányuló keresetét 2022. február 2-án terjesztette elő.

[23] Részletesen kifejtette, mely körülmények alapozzák meg, hogy követelése nem évült el, és a régi Be.-re alapítottan kártalanítási igénye miért nem lett volna kizárt. Hangsúlyozta: nincs adat arra, hogy a büntetőeljárás során elrejtőzött, megszökött, szökést kísérelt meg, vagy a tényállás megállapításának megghiúsítása érdekében bűncselekményt követett el. Nem törekedett a hatóság megtevesztésére sem, így nem szolgáltatott felróható módon okot arra, hogy a bűncselekmény megalapozott gyanúja reá terelődjön. Véleménye szerint az sem állapítható meg, hogy előzetes letartóztatásának elrendelésére a korábbi kényszerintézkedések szabályainak megszegése miatt került volna sor. Álláspontja az volt, hogy a II. és III. rendű alperesek a büntetőeljárás során az irányadó jogszabályi rendelkezéseket és a tényeket félreértelmezve jutottak arra a helytelen jogi következtetésre, hogy a perbeli esetben kártalanításnak nem lenne helye.

[24] Kiemelte, hogy a II. és III. rendű alperesek a kártalanítás szabályainak téves értelmezésével, a tájékoztatás elmulasztásával gondatlanul jártak el, mulasztásuk pedig önmagában olyan kirívóan súlyos jogalkalmazási hiba, amely megalapozza a kártérítési keresetét. Érvelése szerint azért sem hivatkozhatnak a kártalanítás kizártságára, mert a III. rendű alperes mulasztása zárta el őt az igényérvényesítés lehetőségétől. A követelése elévülésével kapcsolatos alperesi álláspontot tévesnek tartotta, mert a jogerős másodfokú határozat 2015. június 23-i keltű, ezért az elévülési idő ezzel vette kezdetét.

[25] A II. és III. rendű alperesek védekezésükben elsődlegesen a kártérítési követelés elévülésére, másodlagosan érdemi alaptalanságára hivatkozva kérték a kereset elutasítását.

[26] Okfejtésük szerint a kártérítési kereset elbírálására a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) szabályait kell alkalmazni, miután a II. rendű alperes sérelmezett határozata 2013. április 30-án született, tehát az állított jogellenes magatartás a régi Ptk. hatálya alatt következett be. Úgy vélték, ha az elévülés nyugodott is addig, amíg a felperes 2017 tavaszán tudomást szerzett a kártalanítás lehetőségéről, az 2018 tavaszára mindenképp bekövetkezett, ezzel szemben a felperes a II. rendű alperessel szembeni keresetét 2018. augusztus 26-án terjesztette elő, vagyis az elévülési idő eltelté után.

[27] Érdemben arra hivatkoztak, hogy nem tanúsítottak kártérítési felelősséget megalapozó jogellenes, felróható magatartást.

[28] A II. rendű alperes nézete szerint eleget tett a régi Be. 258. §-ában foglalt kötelezettségének azzal, hogy ítélete rendelkező részében számbavette a felperessel szemben alkalmazott kényszerintézkedéseket, azok időtartamát, valamint hogy mennyiben kell ezek beszámításáról rendelkezni.

[29] A III. rendű alperes vitatta a régi Be. 583. § (5) bekezdése szerinti tájékoztatási kötelezettségének fennálltát arra hivatkozva, hogy a felperes a Be 583. § (3) bekezdése értelmében kizárt volt a kártalanításból. Megítélése szerint, ha tájékoztatta volna a felperest a kártalanítás jogintézményéről, az kifejezetten megtévesztő lett volna, és a számára felesleges költségeket okozott volna.

[30] Emellett azért sem terhelte tájékoztatási kötelezettség, mert az elsőfokú büntető határozattal szemben az ügyész nem jelentett be fellebbezést, így a régi Be. 354. §-a szerinti súlyosítási tilalom folytán a szabadságvesztés büntetés mértéke nem emelkedhetett a másodfokú eljárás során, a felperes pedig már az elsőfokú határozat meghozatalakor túltöltötte a büntetését. Ez azzal a következménnyel járt, hogy már ekkor esedékessé vált az igényérvényesítése. Eerre tekintettel – a régi Ptk. elévülés nyugvására irányadó szabályait figyelembe véve – a felperes ettől az időponttól számított egy évig érvényesíthette volna a kártalanítási követelését.

[31] A felróhatóságának hiányára is hivatkozott amiatt, hogy úgy értelmezte, a felperes kártalanításra nem jogosult. Kiemelte: a következetes bírói gyakorlat alapján a téves jogalkalmazás egyébként is kívül esik a felróhatóság körén, tehát nem követett el kirívóan súlyos jogalkalmazási mulasztást, ez pedig kárelemek hiányossága folytán kizárja a kártérítési felelősségét.

[32] A II. és III. rendű alperesek a II. rendű alperes B.296. és 474-I. számú, a felperes ismételt előzetes letartóztatását elrendelő határozataiban rögzítetteknek megfelelően részletezték, hogy a felperes mely időpontokban és milyen okokra hivatkozva maradt távol az egyes tárgyalásokról. Hangsúlyozták: a határozatok tartalmazták azt is, hogy a felperes előzetes letartóztatását szökésének, elrejtőzésének veszélye miatt kellett elrendelni. Azt is kérték figyelembe venni, hogy az előzetes letartóztatás megszűnését követően, 2013. január 4-én a felperes ismételen kivonta magát a büntetőeljárás alól és megszökött, amit tényként állapított meg a III. rendű alperes Bf.57. számú ítélete. Fontos körülménynek tartották, hogy a felperessel szemben nem lehetett befejezni a büntetőeljárást, aminek akadályait a II. rendű alperes ítélete szintén tartalmazta. Mindezek a kártalanítás lehetőségét eleve kizárták.

[33] Vitatták, hogy a jelen polgári perben felhasználhatók a (.....) számú ügyben keletkezett iratok, mert az ítéltábla hatályon kívül helyező végzéséből kitűnően az elsőfokú bíróságnak már ebben az ügyben az új Pp. szabályai alapján kellett volna az eljárást lefolytatnia.

[34] Álláspontjuk a másodlagos keresetet illetően az volt, hogy a felperes sérelemdíj iránti követelése elévült, mert erre irányuló keresetét 2022. februárjában terjesztette elő. Ugyanakkor utaltak arra is, hogy a II. rendű alperessel szemben legfeljebb nemvagyoni kártérítési igénnyel élhetne, mivel az elsőfokú büntető ítélet a régi Ptk. hatálya alatt született. Mindemellett az igényelt sérelemdíj mértékét is eltúlzottnak tartották: vitatták, hogy a felperest 2.750.000 Ft-tal kompenzálendő hátrány érte.

[35] Kiemelték továbbá, hogy a bírósághoz fordulás jogának megsértése nem értékelhető személyiségi jogsértésként, így ahhoz sérelemdíj fizetési kötelezettség jogkövetkezménye nem kapcsolódhat.

[36] Tévesnek tartották a felperes álláspontját abban a kérdésben is, hogy a kártérítési perben esetlegesen neki járó kártérítés mértéke megegyezik a kártalanítás összegével.

Az elsőfokú ítélet

[37] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította.

[38] Határozatának indokolásában elsődlegesen az alperesek által hivatkozott elévülés kérdésében fejtette ki álláspontját. Véleménye az volt, hogy a felperes elenyészett kártalanítási igényének kártérítésként való érvényesítése mindaddig nyugodott, amíg a kártalanítási eljárás lehetőségéről nem kapott pontos jogi tájékoztatást. Miután ez 2017. október 18-án történt meg, az ekkortól számított egy éves határidőn belül érvényesíthette a követelését. Tekintettel arra, hogy ezt a határidőt megtartotta, igénye nem évült el.

[39] A kereset érdemben vizsgálva rámutatott, hogy a bírósági jogkörben okozott kárért való felelősségre a közigazgatási jogkörben okozott kárért való felelősség speciális szabályai irányadók. Az igényérvényesítés előfeltétele a rendes jogorvoslatok kimerítése, ugyanakkor bírósági jogkörben okozott kár bekövetkezte esetén is csak kirívóan okszerűtlen mérlegelés, vagy kirívóan súlyos jogértelmezési hiba eredményezhet kárfelelősséget.

[40] Részletezte a felperes büntetőeljárás során tanúsított magatartását, amellyel összefüggésben kiemelte, hogy a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium 2012. szeptember 27-én tájékoztatta a II. rendű alperest a felperes romániai elfogásáról. A továbbiakban leszögezte, hogy átadása a magyar hatóságoknak 2012. október 10-én történt meg; ekkor döntött a II. rendű alperes a felperes előzetes letartóztatásáról ügydöntő határozatának kihirdetéséig. A határozat indokolása tartalmazta, hogy a II. rendű alperes nem fogadta el a felperesnek azt a védekezését, amely szerint távolmaradását minden tárgyalás előtt kimentette és volt olyan eset, hogy nem engedték át a határon a tárgyalásra. Ezzel szemben az iratok alapján azt állapította meg, hogy a felperes szándéka a tárgyalások többszöri elmulasztásával az eljárás elhúzása, sikerének megnehezítése volt. A II. rendű alperes értékelte azt a körülményt is, hogy a felperes egyetlen tárgyalás előtt sem hivatkozott arra, hogy a határon nem engedik át az elrendelt kiutasítás miatt. Mindezekre tekintettel döntött az előzetes letartóztatásáról.

[41] Az elsőfokú bíróság a másodfokon lefolytatott büntetőeljárást illetően azt emelte ki a jogerős büntető határozatból, hogy a felperes a fellebbezési tárgyaláson sem jelent meg, idézése "véglegesen elhagyta a települést" jelzéssel érkezett vissza. Mivel új címe ismeretlen volt, arról védője sem tudott tájékoztatást nyújtani, az ügyet a felperes vonatkozásában el kellett különíteni és az eljárást felfüggeszteni, továbbá ezért volt szükség ellene nemzetközi körözés kiadására is.

[42] Az elsőfokú bíróság – utalva a Kúria Pfv.(.....) számú ítéletére – rámutatott, hogy a Be. 580. § (3) bekezdés a) pontjában írt kizáró ok fennállásának vizsgálata körében a szökés, elrejtőzés tartalmának meghatározásakor e szavak általános, mindennapi szóhasználat szerinti jelentéséből kell kiindulni. Majd megállapította, hogy a felperes többszöri mulasztásával, felróható magatartásával a kártalanításból való kizárási okot valósított meg: elrejtőzött, ezzel indokot szolgáltatott a vele szembeni kényszerintézkedés alkalmazására. Hivatkozott a jogszabályhelyhez fűzött kommentárra is, amely szerint kimeríti a kizárási okot, ha a terheltet elfogató parancs útján kerítették kézre, mert ebből az következik, hogy a hatóság elől elrejtőzött.

A fellebbezés és fellebbezési ellenkérelmek

[43] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen – tartalma szerint – annak részbeni megváltoztatását és a II. rendű alperes 2.750.000 Ft-ban és annak 2015. június 24-től a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamataiban való marasztalását kérte. Másodlagosan az elsőfokú ítélet kereseti kérelem szerinti megváltoztatását igényelte. Harmadlagos fellebbezése az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére, valamint az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára történő utasítására irányult.

[44] A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 369. § (1) bekezdésében és (3) bekezdés a)-e) pontjaiban jelölte meg.

[45] Kérte, ha az ítéltábla a fellebbezésben nem hivatkozott eljárási szabálysértést észlel, azt a Pp. 370. § (3) bekezdésének alkalmazásával hozza a felek tudomására.

[46] Elsődleges fellebbezési kérelme körében álláspontja az volt, hogy az elsőfokú bíróság helytelenül értelmezte és alkalmazta a Ptk. 6:549. § (1) bekezdését, a Be. 583. § (1) és (5) bekezdését, 580. § a)-e) pontjait és a bizonyíték mérlegelése is okszerűtlen volt. Kiemelte: az ítéltábla a hatályon kívül helyező végzését eljárási hibára alapítottnan hozta meg, az ügy érdemére vonatkozóan nem adott iránymutatást, ezért nem érhető, hogy az elsőfokú bíróság ugyanazon bizonyítékok alapján hogyan juthatott a korábbival ellentétes álláspontra úgy, hogy annak indokát sem adta. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság a kártalanítást kizáró körülményeket illetően a tényállást az irányadó anyagi és eljárási jogszabályok helytelen alkalmazásával, okszerűtlenül állapította meg. Ezzel szemben a kárának bekövetkezte jogvesztése folytán megállapítható, kártalanítást kizáró tények nem állnak fenn. Utalt a Győri Ítéltábla (.....) számú határozatára.

[47] Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság őt kérelme ellenére nem hallgatta meg és az általa a megelőző eljárásban előadottakat sem tette a per anyagává, következésképpen azokat nem is értékelte. Erre tekintettel kérte, hogy az ítéltábla hallgassa meg személyesen, illetőleg korábbi nyilatkozatát vegye figyelembe a döntése során.

[48] Kifejtette: a III. rendű alperes mulasztása folytán elvesztette annak lehetőségét, hogy kártalanítás iránti kérelmét a Be. szabályai szerint előterjeszthesse. A jogorvoslati jogról történő tájékoztatás elmaradásában álló mulasztás kirívóan jogellenes és a III. rendű alperesnek felróható. Utalt arra, hogy a BDT2016. 3511. számú döntvényben írtak szerint a bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránt indított perben azt kell vizsgálni, hogy a jogalkalmazási hiba nyilvánvaló és kirívó volt-e. Megítélése szerint az igényelt kártérítés összhangban áll a kártalanítás körében kialakított bírói gyakorlattal. Kérte a bizonyítékok felülmérlegelését.

[49] Másodlagos fellebbezési kérelmének alátámasztásául arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a keresetet nem merítette ki, ítélete még csak utalást sem tartalmaz a perfelvételi szakban előterjesztett keresetmódosításra. Álláspontja szerint ez az eljárási szabálysértés az érdemi döntésre is kihatott, sérti a Pp. 1. § (2) bekezdését, 2. § (2) bekezdését és 214. §-át. Erre tekintettel kérte másodlagos keresetének ítéltábla általi érdemi elbírálását a Pp. 369. § (3) bekezdés e) pontja alapján, ennek keretében a felperes személyes meghallgatását. E fellebbezési kérelmével összefüggésben is utalt a II-III. rendű alperesek mulasztására, ami a jogorvoslati jogról, a kártalanítás lehetőségéről történő tájékoztatás elmaradásában állt és amelynek következtében a jogvesztő határidő elteltével igénye elenyészett. Hangsúlyozta: ez számára jogsérelmet és kárt okozott. Véleménye az volt, hogy másodlagos kereseti kérelmének alapját önmagában a jogsértés megteremti.

[50] Harmadlagos fellebbezése körében a Pp. 1. § (2) bekezdését, 2. § (2) bekezdését és 214. § (1) bekezdését idézte, egyben kifejtette, hogy a bíróság ez utóbbi két jogszabályhelyben előírt kötelezettségének nem tett eleget.

[51] A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében a jogerős ítélet helybenhagyását és az alperes perköltségben marasztalását kérte. A fellebbezés kapcsán fenntartotta az elsőfokú eljárásban általa előadottakat. Kiemelte: mivel a büntetőeljárásban ítéletét 2013. április 30-án hozta meg, vele szemben a Ptk. szerinti sérelemdíj alkalmazásának nincs helye.

[52] Hivatkozott arra is, hogy emiatt vele szemben a követelés elévült.

[53] A továbbiakban azt fejtette ki, hogy a büntetőeljárásban a felperes okot szolgáltatott a kényszerintézkedés alkalmazására, ezért a kártalanításból a Be. 580. § (3) bekezdés a) pontja értelmében kizárt volt.

[54] Érvelése szerint az elsőfokú bíróságnak nem kellett számot adnia arról, hogy a korábbi, hatályon kívül helyezett ítéletéhez képest mely okból helyezkedett eltérő jogi álláspontra. Ezzel összefüggésben azt tartotta lényegesnek, hogy az ítéltábla hatályon kívül helyező végzésének meghozatalára az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértése miatt került sor, így végzése anyagi jogi szempontú utasításokat sem tartalmazott.

[55] Ennek következtében a felperes hatályon kívül helyezésre irányuló fellebbezése sem megalapozott.

[56] A III. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

[57] Indokolása szerint az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta és a tényállást helyesen állapította meg, az ügy érdemi eldöntésére kiható, a másodfokú eljárásban nem orvosolható lényeges eljárási szabálysértést nem követett el, ezért az elsőfokú eljárás megismétlése, vagy kiegészítése sem indokolt.

[58] Egyetértett az elsőfokú bíróságnak azzal a következtetésével, hogy a felperes esetében a kártalanítás mindenképpen kizárt lett volna a Be. 580. § (3) bekezdés a) pontja alapján, mivel a követelés jogalapja sem állt fenn. Megítélése szerint az elsőfokú bíróság a tények helyes mérlegelésével jutott arra a megállapításra, hogy a felperes megkísérelte kivonni magát a büntetőeljárás hatálya alól, ezért a kártalanítás iránti igényérvényesítése eleve nem lehetett volna eredményes. Véleménye szerint emiatt nincs jelentősége a másodlagos keresettel kapcsolatosan előadott fellebbezési hivatkozásoknak. Ezzel összefüggésben ugyanakkor kifejtette azt is, hogy a kereset elutasítása mind a kártérítés, mind a sérelemdíj címén előterjesztett keresetre vonatkozott. Kiemelte: az ítéltábla korábbi hatályon kívül helyező végzése folytán az elsőfokú bíróságnak nem kellett arról számot adnia, hogy miért helyezkedett a perben a hatályon kívül helyezett ítéletével ellentétes álláspontra. A Pp. 346. § (5) bekezdése alapján az ítélet jogi indokolásában azt kell kifejteni, hogy melyek azok a jogszabályok, amelyekre a bíróság a döntését alapította, azokat hogyan értelmezte és mik voltak a megállapított tényekre vonatkozó bizonyítékok, körülmények, amelyeket a mérlegelésnél irányadónak vett. Ezen felül tartalmaznia kell, hogy a bíróság mely okból nem talált valamely tényállítást bizonyítottnak, vagy mellőzte a felajánlott bizonyítást. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet e követelményeknek megfelel.

[59] Mindezeket túl azonban fenntartotta az elsőfokú eljárásban előadott nyilatkozatait az árnyékper kizártságát, a követelés elévülését és a kettős kompenzáció tilalmát illetően.

Az ítéltábla döntésének indokai

[60] A fellebbezés alaptalan.

[61] Az ítéltábla előrebocsátja, hogy nem vizsgálta azt a másodfokú tárgyaláson előterjesztett fellebbezési hivatkozást, amelyben a felperes kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem 267, hanem csupán az előzetes letartóztatás ismételt elrendelését követő 107

előzetes letartóztatásban töltött napra vonatkozóan fejtette ki az érveit és vizsgálta a felperes kártalanításból való kizártságát. Az ítéltábla álláspontja szerint ugyanis ezzel a felperes új ténybeli hivatkozást terjesztett elő, ami a Pp. 375. § (2) bekezdése értelmében nem megengedett.

[62] A felperes az érdemben vizsgált fellebbezésében elsődlegesen a III. rendű alperest kérte marasztalni bírósági jogkörben okozott kártérítési kötelezettségére hivatkozással.

[63] Miután a III. rendű alperes a fellebbezési ellenkérelmében fenntartotta az elsőfokú eljárásban előadott érvelését a követelés elévülését illetően, az ítéltábla elsősorban ezzel kapcsolatosan fejti ki álláspontját:

[64] A felek jogviszonyára irányadó Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:22. § (1) bekezdése szerint, ha e törvény eltérően nem rendelkezik, a követelések 5 év alatt évülnek el. A (2) bekezdés értelmében az elévülés akkor kezdődik, amikor a követelés esedékessé válik. A most idézett általános elévülési idő irányadó a felek jogviszonyában, ami a követelés esedékessé válásával veszi kezdetét [Ptk. 6:22. § (2) bekezdés]. A kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes a Ptk. 6:532. §-a szerint.

[65] A felperes állított kára abban az időpontban következett be, amikor a számára nyitva álló jogvesztő kártalanítási keresetindítási határidő eredménytelenül eltelt. E határidő kezdete a régi Be. szabályai alapján állapítható meg. Ebből a szempontból lényeges egyfelől a régi Be. 583. § (5) bekezdése, ami előírja a büntetőügyben eljáró bíróság számára a tájékoztatási kötelezettséget a kártalanítási igény jogalapjáról, az igényérvényesítés határidejéről, a határidő kezdő időpontjáról és annak jogvesztő jellegéről. A tájékoztatást – egyéb esetkörökön kívül – a régi Be. 580. § (2) bekezdés szerinti bűnösséget megállapító jogerős ítélet terhelten történő közlésekor (azzal egyidejűleg) kell megadni. Ez azt jelenti, hogy a kártalanítási kereset megindításának a régi Be.-ben rögzített 6 hónapos jogvesztő határideje a büntetőügyben született jogerős ítélet közlésével veszi kezdetét. A közlés pedig a régi Be. 262. §-a és 367. §-a alapján a jogerős ítéletet meghozó bíróság feladata – jelen esetben a III. rendű alperesé. A közlés kihirdetéssel, ennek hiányában kézbesítéssel történhet.

[66] A III. rendű alperes végzését 2015. június 23-án közölték a felperessel, ezért a 6 hónapos jogvesztő keresetindítási határidő ekkor kezdődött és – a törvény által előírt tájékoztatás hiányában – 2015. december 23-án eredménytelenül telt el. A felperes esetleges kára ekkor, a jogvesztésével következett be, így a kártérítési követelés Ptk. 6:22. § (1) bekezdése szerinti 5 éves elévülési ideje ekkor kezdődött meg, mert a kártérítés ekkor vált esedékessé (Ptk. 6:532. §).

[67] A felperes III. rendű alperessel szembeni igényérvényesítése tehát elévülési időn belüli, ezért az elévülés nyugvására vonatkozó szabályok (Ptk. 6:24. §) az elsődleges fellebbezés elbírálása során nem kaptak szerepet, bár az elsőfokú bíróság okfejtése helyes abban a kérdésben, hogy az elévülés a III. rendű alperes mulasztásáról való tudomásszerzésig nyugodott.

[68] A továbbiakban vizsgálni kellett, hogy a III. rendű alperes mulasztása keletkeztetett-e kártérítési felelősséget.

[69] Miután a III. rendű alperes a büntetőeljárás során bírósági jogkörben járt el, kárfelelősségére a bírósági jogkörben okozott károk megtérítésének szabályai irányadók, azaz a Ptk. 6:549. § (1) bekezdése szerinti speciális és a 6:519. §-a szerinti általános deliktuális kártérítési feltételek együttes megvalósulását kellett vizsgálni.

[70] Ehhez a III. rendű alperes védekezése kapcsán elsődlegesen arra mutat rá az ítéltábla, hogy a jogerős ítéletet hozó büntetőbíróság számára előírt tájékoztatási kötelezettség nem függ a kártalanítási igény megalapozottságától. Nem a büntetőbíróság feladata ugyanis annak

jogalapjáról dönteni, azt a régi Be. polgári bíróság hatáskörébe utalja [rég. Be. 584. § (1) bekezdés]. A jogerős határozatot hozó büntetőbíróság tájékoztatási kötelezettségének fennállta – a jelen esetre vetítve – kizárólag attól függ, hogy az objektív számadatok alapján a terhelttel szemben kiszabott jogerős szabadságvesztés büntetés rövidebb időtartamú-e az előzetes fogvatartásban töltött időnél. Ha igen, a régi Be. 583. § (5) bekezdése alapján meg kell adnia a tájékoztatást, amelynek ismeretében a terhelt döntheti el, hogy megkísérli-e a kártalanítás iránti követelését érvényesíteni.

[71] Miután a tájékoztatási kötelezettséget előíró büntető eljárási jogszabály egyértelmű és alkalmazása mérlegelést sem igényel, a tájékoztatás elmaradása a III. rendű alperesnek felróható jogellenes magatartásnak, kirívó jogalkalmazási mulasztásnak minősül, így bírósági jogkörben okozott kárért való felelősség alapja lehet az ahhoz szükséges egyéb törvényi feltételek megvalósulása esetén (hasonlóan: Kúria Pfv.III.20.023/2021/8., Kúria Pfv.IV.20.648/2017/6., megjelent: BH2018. 141.).

[72] A Ptk. 6:549. § (1) bekezdése szerinti, a rendes jogorvoslat kimerítését megkövetelő igényérvényesítési feltétel a perbeli esetben nem érvényesül, mert a III. rendű alperes mulasztásával szemben nem volt olyan jogorvoslati lehetősége a felperesnek, ami az állított kárát elháríthatta volna.

[73] A szerződésen kívüli kártérítés általános törvényi feltételeinek (Ptk. 6:519. §) meglétét vizsgálva arra kellett választ keresni, hogy a III. rendű alperes jogellenes, felróható magatartásával okozati összefüggésben a felperesnek keletkezett-e kára, s ha igen, az milyen mértékű.

[74] Itt kell kitérni – a III. rendű alperesi védekezés alapján – arra az általános gyakorlatra, amely szerint a kártérítési per bírósága nem vizsgálhatja, hogy az ún. árnyékperben (jelen esetben a kártalanítás iránti polgári perben) a károsult pernyertes lett volna-e, s ha igen, mennyiben. Ennek kapcsán azonban a bírói gyakorlat több eseti döntésben arra az álláspontra helyezkedett, hogy lehetnek olyan többlet tényállási elemek, amelyek a most ismertetett gyakorlattól való eltérést indokoltá teszik (hasonlóan: Kúria Pfv.V.21.194/2012/7., Kúria Pfv.IV.22.074/2017/12.), ahogy arra a felperes is utalt, megemlítve a Győri Ítéltábla (.....) számú határozatát, amelyet a Kúria Pfv.IV.22.074/2017/12. számon hatályában fenntartott.

[75] Ebből a szempontból egyfelől lényeges körülmény, hogy jelen esetben a kártalanítási perben érdemi döntés, jogerős ítélet nem született (az a jogvesztő keresetindítási határidőn belül meg sem indult), ezért nincs olyan ítélet, amelynek anyagi jogerejét sérthetné a kártérítési perben meghozott ítélet indokolása pl. a kártalanítás kizártsága körében. Másfelől többlet tényállási elem, hogy az alapul fekvő büntetőbírósági határozatok egyértelmű adatokat, megállapításokat tartalmaznak a kártalanítást kizáró törvényi rendelkezések körébe eső tényekről és azok büntetőjogi szempontú minősítéséről is. Ilyenek a B.428-430., a B.574-I. és a Bf.57. számú határozatok, amelyeket az elsőfokú ítélet is megemlít, helyesen értékelve szóhasználatukat a felperes büntetőeljárás alatti magatartása kapcsán (pl.: kivonta magát a büntetőeljárás hatálya alól és megszökött). Érveivel az ítéltábla egyetért. A felsorolt határozatokból külön bizonyítás nélkül kétséget kizáróan megállapítható, hogy a felperes esetében a régi Be. 580. § (3) bekezdés a) pontja szerinti kártalanításból való kizáró ok valósult meg, az nem csupán feltételezés.

[76] Tekintettel arra, hogy emiatt kártalanításban nem részesülhetett volna, a kártérítés fogalmi elemei hiányosak: a III. rendű alperes jogellenes, felróható mulasztásával okozati összefüggésben nem következett be az állított kár, a felperes nem esett el kártalanítási összegtől. Emiatt az elsődleges fellebbezés alaptalan.

[77] A felperes a másodlagos fellebbezését a másodlagos kereseti kérelmét fenntartva terjesztette elő, kérve a II. és III. rendű alperesek egyetemleges marasztalását 2.750.000 Ft sérelemdíjban.

[78] Kétségtelen, hogy e kereseti kérelmet illetően az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének ítéletében nem tett eleget, azonban az ítéltábla a Pp. 369. § (3) bekezdés e) pontja alapján – amire felülbírálati jogkörként a felperes hivatkozott is a fellebbezésében – határozhat olyan kérdésben, amelyben az elsőfokú bíróság nem tárgyalta, illetve nem határozott.

[79] A felperes a sérelemdíj iránti igényét arra alapította, hogy az alperesek mulasztása folytán sérült az őt megillető bírósághoz fordulás joga, amely személyiségi jog megsértése miatt sérelemdíj illeti. Követelését 2022. február 2-án terjesztette elő. Az alperesek elévülési kifogással éltek, ezért elsődlegesen e védekezésük megalapozottságát kellett vizsgálni.

[80] A Ptk. 2:52. § (2) bekezdése folytán a sérelemdíj iránti igény elévülése kapcsán is irányadóak a [64] bekezdésében kifejtettek, mert a felperes az e követelés alapjául megjelölt bírósághoz fordulás jogát is a kártalanítási keresetindítási határidő elteltével veszítette el. Ennek megfelelően a sérelemdíj megfizetésére irányuló igénye is ekkor vált esedékessé. Az elévülés azonban mindaddig nyugodott, amíg a felperes a III. rendű alperes mulasztásáról tudomást szerzett. Mivel a tudomásszerzés időpontjában, azaz az igényérvényesítési akadály megszűnésekor az 5 éves elévülési időből még egy évnél több volt hátra, a nyugvás joghatása nem érvényesülhetett: követelése – a Ptk. 6:24. § (2) bekezdése alapján – 2020. december 23-án elévült. A 2022-ben érvényesített sérelemdíj iránti igénye ezért bírósági úton nem érvényesíthető [Ptk. 6:23. § (1) bekezdés].

[81] Megjegyzi azonban az ítéltábla, hogy a követelés érdemben is alaptalan. Ezzel összefüggésben helyesen fejtették ki a II. és a III. rendű alperesek 6.P.20.573/2021/16. számú, 2022. február 21-i beadványukban, hogy a bírósághoz fordulás joga nem személyiségi jog, mert nem az individuumhoz tapad. Az valójában alkotmányos alapjog, ami a tisztességes eljárás egyik részlete [hasonlóan: 3215/2014. (IX.22.) AB határozat]. A bírósághoz fordulás joga biztosításának elsődleges célja nem a személyiséget általános jellemző értékminőség védelme, hanem az állam intézményvédelmi kötelezettségének teljesítése. A Ptk. 2:52. § (1) bekezdése alapján viszont sérelemdíj fizetési kötelezettség mint jogkövetkezmény kizárólag személyiségi jogsértéshez kapcsolódhat. Alapjogsértéshez csak abban az esetben, ha az adott alapjog egyben személyiségi jog is, illetőleg ha azt jogszabály kifejezetten lehetővé teszi. Jelen esetben ezek a kritériumok nem állnak fenn, így ezen az alapon a kért jogkövetkezmény alkalmazása eleve kizárt.

[82] Az ítéltábla a felperes harmadlagos fellebbezését is alaptalannak találta.

[83] Az e fellebbezési kérelemmel összefüggésben hivatkozott Pp. 2. § (2) bekezdés a kérelemhez kötöttség elvét és a túlterjeszkedés tilalmát mondja ki, amelyek a polgári eljárásjog fontos alapelvei. Jelentésük, hogy a bíróság a perben olyan kérdésben nem dönthet, amelyre vonatkozóan a felek nem terjesztettek elő kereseti kérelmet, ellenkérelmet, viszontkeresetet, beszámítási, vagy ideiglenes intézkedés iránti kérelmet. Az elv alól csak néhány, a jogszabályban külön nevesített kivétel akad. A kérelemhez kötöttség az érdemi döntés során is érvényesül, ezt fejezi ki a túlterjeszkedés tilalma.

[84] Az ítéltábla a fellebbezés elbírálásakor nem talált olyan kérdést, amelyben az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett a felek által előterjesztett kérelmeken, és döntése nem terjedt ki olyan jogra sem, amelyet nem állítottak. Mindazonáltal a felperes a fellebbezésében ezzel kapcsolatos részletes, kellően indokolt érveit sem fejtette ki.

[85] A Pp. – fellebbezésben állított – 214. § (1) bekezdésének elsőfokú bíróság általi megsértése kapcsán pedig az ítéltábla álláspontja az, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges, a

jogvita perfelvétel során meghatározott keretei között folytatta le a bizonyítást, ami a döntéshez elégséges volt. A bizonyítás kiegészítésének szükségessége nem merült fel, így – miután a periratok alapján a fellebbezési szakban is dönteni lehetett – a felperes személyes meghallgatása is indokolatlan lett volna.

[86] A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[87] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében köteles megtéríteni a II. és III. rendű alperesek jogi képviselőjével kapcsolatban felmerült és az ítéltábla által a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja szerint meghatározott másodfokú perköltségét. A II. és III. rendű alperesek által érvényesített ügyvédi munkadíjból a tárgyalásonkénti útiköltség mértékét kerekítve 50 %-kal csökkentette, miután mindkét alperes képviselőjében ugyanazon jogi képviselő járt el és egy fellebbezési tárgyaláson jelent meg.

[88] A pereszes felperes köteles megfizetni az államnak felhívásra a per tárgyi illetékfeljegyzési jogos voltára tekintettel előzetesen meg nem fizetett és az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. tv. (Itv.) 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján számított, a fellebbezésben vitatott értékhez igazodó fellebbezési eljárási illetéket [Pp. 101. § (1) bekezdés, 102. § (1) bekezdés].

[89] A fellebbezési jog kizártságáról szóló tájékoztatás a Pp. 365. § (2) bekezdésén alapul.

Szeged, 2022. november 23.

Dr. Kiss Gabriella sk.
a tanács elnöke
előadó bíró

Dr. Béri András sk
táblabíró

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
táblabíró